

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 73. Herluinus Abbas Beccensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

vicinia hic ædificat quidam homo Dei. Sæculum XI.
A.C. 1050.
Tum viam ei ostendentes, discedunt.

Hoc Monasterium erat Beccum, quod ante annos septem venerabilis Herluinus extruere cœperat. Forte Lanfranco gressus illuc movente bonus Abbas extruendæ fornaci intentus suis manibus operabatur. Cui Lanfrancus: *Deus te salvum faciat!* & Abbas: *Deus tibi benedicat! esne de gente Longobardorum?* Nempe dicentis lingua a genio Normanniæ divertens prodebat esse exterum. Respondit Lanfrancus: *omnino sum.* Herluinis: *quid vis?* Lanfrancus: *Monachus, ait, fieri volo.* Tunc Abbas præcepit cuidam monacho nomine Rogerio, qui etiam opus suum faciebat, ut illi ostenderet Librum Regulæ. Lanfrancus Reg. c. 58. ea perlecta dixit, se Deo adjuvante omnia servaturum. Quod audiens Abbas, & sciens, quis esset & unde, concessit ei, quod petebat. Ille procidens in faciem osculatus est pedes Abbatis, cujus humilitatem & gravitatem vehementer mirabatur.

§. LXXIII.

Herluinus Abbas Beccensis.

Helluinus, seu, ut tunc eloquebantur, vit. Sæc. 6.
Herluinus, ex primis stirpibus in Ben. par. 2.
Normannia natus erat. Pater ejus Ans- p. 343.
gotus a Danis, qui Normanniam primi
obti-

Sæculum XI. obtinere, originem ducebat. Mater
A.C. 1050. Duces Flandriæ consanguinitate attinge-
 bat. Puerum Herluinum Gislebertus
 Brionensis Comes, Richardi primi, Ducis
 nepos penes se enutrivit, nec ei quis-
 quam alius inter omnes Curia suæ Pri-
 mates acceptior fuit, utpote quo nemo
 cultu corporis armorumque studio in Nor-
 mannia præstantior. Nec egregiæ juve-
 nis dotes Robertum Ducem exterarum-
 que provinciarum Principes latebant.
 Jamque vitæ jucundissimæ annos plus
 quam triginta septem consumpserat, cum
 mundum fastidire, & animæ suæ Salutem
 cogitare cœpit. Sæpius Ecclesiam ad-
 ibat, ubi inter copiosas lacrymas orabat,
 & non nunquam pernoctabat. Non tam
 frequens ac olim visebatur in aula Comi-
 tis Brionensis, non amplius armis, non
 vestium splendore delectabatur, rerum
 omnium extra se cura ultima erat. Sæ-
 pe tota die jejunabat, & ad convivium
 a Comite vocatus nullo nisi pane & aqua
 reficiebatur. Tandem etiam equo uti
 respuit, & iter faciens a fello insidebat.
 Ridere plerique, & dicere, virum antea
 egregium in amentiam prolapsum. Sed
 ille in Sancto proposito firmus tres annos
 amicorum jocos aliorumque cavillatio-
 nes sustinuit.

Aulam tamen necdum deserebat, cu-
 piens prædia, quæ sub Dominio Comitum
 dire-

directo possidebat, sibi donari, ut ea Deo Sæculum XI.
A. C. 1050
 consecraret. Præterea adhucdum hæ-
 rebat animo, quodnam vitæ genus potis-
 simum amplecteretur, & quem tanti ope-
 ris ducem sequeretur. Quippe illa tem-
 pestate Normannia viris destituta erat,
 qui cupientes in via Salutis dirigerent.
 Presbyteri, ipsique Episcopi publice ux-
 ores habentes arma ut Laici tractabant,
 omnesque veterum Danorum moribus
 vivebant. Tandem arcanum consilium
 in quoddam monasterium se recipiendi
 Duci aperuit & pro obsequiis hucusque
 Principi præstitis obtinuit, ut de suis to-
 tiusque familiæ prædiis pro lubitu de-
 cernere sibi liceret. Nec mora, mona-
 sterii fundamenta ponit in fundo suo,
 qui Burnevilla dicebatur; nec satis ei
 est, operas regere, sed etiam manibus
 suis laborat, terram fodiens, lapides, are-
 nam, calcem comportans, & parietem
 componens, horisque, quibus alii abe-
 rant, quæ ad opus exigebantur, conge-
 rens. Quotidie jejunabat, non ante so-
 lis occasum, expleto illius diei opere, ci-
 bum sumens. Chro. Becc.
 Volvebatur tunc annus
 reparatæ Salutis millesimus trigessimus
 quartus, quo Herluinus annum ætatis
 suæ quadragesimum numerans literas le-
 gere nesciebat more omnium Nobilium
 illius ævi, qui eas spernebant. Ergo qua-
 dragenarius Psalterium discere cœpit, cui
Hist. Eccles. Tom. XIV. D d labo-

Sæculum XI. labori totam ferme noctem impendebat,
A.C. 1050. ne operis diurni quidquam omittere co-
 geretur. Et exinde tantam Scriptura-
 rum scientiam acquisivit, quam etiam
 eruditi merito mirabantur.

Qualis monachorum vita esse debe-
 ret exploraturus, Herluinus quoddam
 Monasterium adiit. Postquam orasset,
 ad ostium claustrum reverentissime tan-
 quam ad portam Paradisi accessit. Sed
 videns monachos, a professionis suæ mo-
 destia alienos, turbatus est, hærens, quod
 vitæ Institutum sibi eligendum esset. Ad
 hæc, qui portæ custos erat, ubi intra li-
 mina stantem vidit, furem suspicatus, in
 ejus collum & capillos, quanta vi pote-
 rat, involavit, atque extra januam proje-
 cit. Herluinus vero patientissimus nec
 ullo verbo injuriam ultus est. In Nata-
 li Domini ad aliud majoris nominis se
 contulit monasterium, ubi conspexit mo-
 nachos in publica supplicatione proce-
 dentes Laicis arridere, more Sæcularium
 obvios salutare, monasterii divitias osten-
 tare, & in introitu ostiorum contentioso
 tumultu aditum occupare tanta feroci-
 tate, ut aliquis insistentem sibi nimium
 Fratrem, pugno impacto repulsum, in
 terram supinis dentibus prostraverit.
 Tam manifesta nempe supererant barba-
 ræ Gentis vestigia. Verumtamen nocte
 sequenti non nihil solatii cepit. Nam
 cum

cum in Ecclesiæ angulo remansisset ad orandum, vidit aliquem ex iis monachis, qui quemdam adeste ne quidem suspicatus, prope ipsum substitit, & tota nocte usque dum illucesceret, nunc prostratus toto corpore, nunc genibus nixus servide oravit.

Itaque cum aliorum mores sibi non probarentur, ad suum, quod ædificabat, Monasterium reversus, Ecclesiam consecrari curavit ab Heriberto Episcopo Lexoviensi, qui etiam Herluino Habitum Monasticum tribuit. Eundem elapso triennio, cum aliquot Discipulos adscivisset, Presbyterum & Abbatem ordinavit. Laboris manuum Herluinus amantissimus semper fuit. Peracto in Ecclesia Officio vidisses Abbatem collo sementem, manu rastrum vel sarculum gestantem in agros præire Monachos omnes. Alii campum excisis spinis & sentibus purgabant, alii fimum scapulis comportabant, alii spargebant. Ad agendum Officium vero omnes unaquaque hora competente in Ecclesia conveniebant. Victus quotidianus panis siligineus & herbarum cum sale & aqua, quæ erat lutulenta, nam alia in illo loco non reperiebatur. Simili servituti se ibi propter Deum addixit nobilis Herluini mater. Hæc Dei Servorum vestimenta abluebat, & famulæ fungebatur officio.

D d 2

Haud

Sæculum XI.
A.C. 1050.

Orderic. l. 5.
Herluinus
Presbyter &
Abbas.

Sæculum XI.

A.C. 1050.

Haud multo post tempore Herluinus relicta Burnevilla Tabernaculum in locum commodiorem, qui Beccum a rivulo ibi præterlabente dicebatur, transtulit. Ibi paucos intra annos constructa Ecclesia & ceteris ædificiis ad vitam Regularem requisitis, cum ob curam rei domesticæ sæpe externis negotiis vacare cogere-
vit. Lanfr. n. 3. retur, & viro opus haberet, qui domum monachos in officio contineret, maxime angebatur, cum anno 1041. Deus ei misit Lanfrancum, eo quo suo loco retulimus modo. Tunc vero credidit Herluinus, preces suas a Cœlo omnino fuisse receptas. Tenerrimus erat & mutuus amborum amor. Abbas humilem animum admirabatur sapientissimi viri, qui sibi in omnibus, quæ innuebat, promptissime obsequebatur. Lanfrancus quoque hujus Laici conversi & nuper ad Sacerdotium promoti eximiam Scientiam spirituales stupebat, & confitebatur, *Joan. 3. 8.* quod Spiritus ubi vult spiret. Ceterum Herluinus rebus extra monasterium gerendis maxime idoneus ædificia, & annonam curabat, quin tamen ideo in interiori domo, seu in spiritu Religioso turbaretur. Legum & morum patriæ scientissimus, quæ sua erant fortiter defendebat, & aliorum jurgia componebat.

Lanfrancus annos tres in Cellæ suæ solitudine transgens vitæ monasticæ officia,

cia, quod voto edito, cum a grassatoribus Sæculum XI.
 captus fuisset, promiserat, didicit. Ra- A.C. 1050.
 ro loquebatur, vix omnibus in illa ipsa
 Congregatione satis notus. Postea ve-
 ro fama ejus secessus clarescente, cum
 plurimi, quantus vir in aula fuerit, non
 ignorarent, Monasterium Beccense &
 ipse Herluinus Abbas celebrari cœpit.
 Convolabant Clerici, Optimates mitte-
 bant illuc filios suos instituendos, Magi-
 stri scholarum celeberrimarum ad eum
 audiendum veniebant, multi ut tanti vi-
 ri virtutes præmiarentur, Monasterio
 Bona temporalia conferebant. Ipse ta-
 men Præpositis suis humillimum se exhi-
 bebat, cumque quadam die in Refectorio
 Fratribus prælegens vocabulum, quod
 scite pronunciaverat, emendare jussus
 fuisset, ut obedientiæ satisfaceret, cor-
 ruptum reddidit. Quin discessum cogi-
 tabat, quia monachos Beccenses experie-
 batur indociles & rusticos; namque non
 nulli meritis ejus invidentes, ne ipsum
 Præpositum habere cogerentur, perti-
 mescebant. Ergo vitam Anachoreticam
 amplecti animo constituerat. Sed Her-
 luinus Abbas hac de re cœlitus edoctus
 eum tenerrimo affectu obtestatus est, ne
 se & monasterium ope sua privaret. Lan-
 francus videns detectum esse consilium,
 quod occultum crediderat, veniam ab
 Abbate petiit, promisitque, nunquam se

Sæculum XI. discessurum, & quæcunque sibi præcipere-
A.C. 1050. rentur, obedientissimum futurum. Ex-
 inde nihil amplius felicissimæ concordie
 vincula dirupit.

§. LXXIV.

Ecclesia Hispaniæ.

Sup. lib.
LVIII.
 31.

In Hispania Alphonso V. anno 1028. fa-
 tis functo successit filius Veremun-
 dus III. & Regnum non plus duobus an-
 nis tenuit; nam juvenis & improlis de-
 cedens, Regnum Legionense Ferdinan-
 do I. Sororis suæ Marito reliquit, qui
 Sanctii Magni, Regis Navarræ filius, cum
 etiam Comitatu Castiliæ potiretur, ab ea
 provincia nomen accepit, & Castiliæ Re-
 gum primus habetur. Anno millesimo
 trigesimo octavo Regnum auspicatus il-
 lud annis viginti novem tenuit, eique si-
 cut & parenti ejus cognomentum Magni
 posteritas dedit. Is Concilium Coya-
 cense in Dicecesi Ovetana anno 1050.
 Æra 1088. celebrari curavit, cui inter-
 to.9. p.1063. fuere Episcopi novem, scilicet, Ovetanus
 Legionensis, Palentinus, Vifocensis,
 Calaguritanus, Pampelonensis, Lucensis,
 Iriensis seu Compostellensis. Abbates
 quoque, & totius Regni Optimates.
 Huic Concilio Sanctia Regina cum Con-
 juge suo præponitur, quia videlicet ipsa
 Regni Legionensis Hæres erat.

Cano-